

חנוכה באמלנד זו לא בדיוק עונת התיירות. קר, קר מאוד. כל מקומי שיכור לברוח משם, בורה.

21.00. אנחנו עוגנים באמלנד. חושך. אי קטן קפוא וחשוך. אף תייר. כיכ מתאים לנו. אני קפואה. אנחנו צועדים בשלג למלון. מגיעים ודופקים על דלת סגורה ומחכים. קר מאוד. בסוף פותח לנו את הדלת ג'ייקוב, המנהל. "חדר? הילילה? מאיפה באתם? מאמסטרדם? רציתם להתרחק? הצלחתם.."

הוא ייתן לנו חדר. אבל קודם הוא צריך למצוא מפתחות ולנקות ולשאוב שטיחים ולהחליף מצעים, כי אף-אחד לא היה פה כבר חודשים. אנחנו מחכים. ושותים תה. ושותים ויסקי. ועוד תה. וג'ייקוב יורד אלינו. "החדר מוכן". הוא מביט בנו במבט חשדני. "מישראל", אנחנו עונים בלי חשק. שייתן כבר מפתח ודי. מתרחבות לו העיניים, לג'ייקוב. "יהודים?"

יהודים, יהודים. בטח שיהודים. יהודים שכרגע לא בטוחים שהם רוצים להיות יהודים, שלא מבינים מה זה אומר בדיוק להיות יהודים. שנסעו במטוס וברכבת ובמעבורת בים הצפוני, והדבר האחרון שהם רצו שיקרה להם בסוף הולנד, אחרי מאות ק"מ של מישור ודשא ומים קפואים, זה שיזכירו להם את זה. בטח יהודים, אלא מה? ג'ייקוב מכניס יד לתוך צווארון הסוודר שלו ומוציא משם מגן-דוד. מנשק אותו, וכמעט מנשק גם אותנו. "ברוכים הבאים אחים", הוא אומר בעברית הולנדית. "גם אני יהודי".

ריבוננו של עולם, מה בסך הכל ביקשתי? שתיתן לי קצת להיעלם בתוך העולם הגדול שלך. אני מתחילה לבכות. ג'ייקוב מראה לי שיש לו מתחת לב, ספר תהלים קטן שהוא שומר עליו מכל משמר. אני פותחת את הספר של ג'ייקוב, ומבעד לדמעות אני קוראת איפה שנפתח.

"פליאה דעת ממני, נשגבה, לא אוכל לה. אנא אלך מרוחק ואנא מפניך אברך. אם אסק שמים, שם אתה. ואציעה שאול, הנך. אשא כנפי שחר, אשכנה באחרית ים. גם שם ידך תנחני, ותאחזני ימינך".

רבון העולמים. אני צועקת וקוראת בחושך כבר שנים, ונדמה שאיש לא שומע. הצילו. אני מתחילה להרגיש אותך. אתה בכל מקום, קרוב יותר ממה שהדעת סובלת. דבר כזה לא הרגשתי מעולם. מה זה? לא אותך חיפשתי. תעזוב אותי. מה בעצם ביקשתי? אני יודעת איך הם קוראים לדבר הזה, שרואים ומרגישים אותך בכל פינה. השגחה. אני מרגישה את השגחתך.

שני נרות חנוכה במלון של ג'ייקוב מחייכים אליי. תברחי, זה בסדר, אנחנו אתך. אור קטן בחושך של אמלנד, בחושך שלך. אל תפחדי. יש לנו אור להאיר בך. ואם רק תיני, לא עכשיו, כשתגמרי לברוח, כשתביני שאין ממה. כשיהיה לך מספיק אומץ, אם רק תפתחי אז אשנב, יהיה טוב כמו שלא העזת אפילו לחלום.

(מקימי / נועה ירון-דיין)

דסימון

מעכבי התשובה והדרכים להתגבר עליהם

אנא בכוח/ ר' נחוניא בן הקנה

אנא, בכוח גדולת ימינך תתיר צרורה.

קבל רינת עמך, שגבנו טהרנו נורא...

שוועתנו קבל ושמע צעקתנו,

יודע תעלומות.

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד.

"קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת". ימי אלול חותמים את השנה, ופותחים שנה חדשה. אלו הם ימים מיוחדים מאוד בעם ישראל. המהדרים לשפוך שיחם לפני ה' החלו זאת כבר מתחילתו של החודש, ומנהג יהודי אשכנז להתחיל לומר סליחות לפחות ארבעה ימים לפני ראש השנה. בספר 'אליה רבה' כתוב שהמקור לאמירת הסליחות הוא עבודת הקורבנות בבית המקדש. כאשר היו רוצים להקריב קורבן, היו מביאים אותו לבית המקדש ארבעה ימים לפני הקרבתו כדי לבדוק שאין בו שום פסול ופגם. וכשם שהיה נהוג בעבודת בית המקדש כך אנו נוהגים בימים אלו שלפני ראש השנה. כדי להגיע ליום הגדול והנורא הזה מוכנים, אנו צריכים לבדוק את עצמנו האם אנו ראויים להיות שותפים ביום המיוחד הזה, יום שבו אנו מקבלים עלינו את מלכות ה'. בזמן אמירת הסליחות אנו מחדשים את הקשר שלנו עם הקב"ה ובכך אנו נטהרים. אנו שופכים את שיחנו לפני ה' ומבקשים ממנו שיזכה אותנו להגיע ליום הקדוש הזה כראוי.

מבחנים, לימודים, עבודה. טלוויזיה, מחשב, פלאפון. לישון, לקום, לרוץ, לרוץ ושוב לרוץ. אנחנו מתרוצצים מסביב לשעון, מדלגים מעניין לעניין. יצא למישהו לחשוב פעם ברצינות כמה דקות על משהו לעומק? לעצור לרגע את הריצה הזאת ולעשות חשבון נפש אמיתי עם עצמו?

מנהל של חברה רצינית, חייב לקבוע לעצמו זמן בו הוא מחשב את החשבונות של החברה. לא ייתכן שהוא ירוץ כל היום מכאן לשם ולא יעצור לרגע כדי לראות איפה החברה עומדת, מה מצב החובות, המשימות שעומדות בפתח וכו'. במידה ולא יעשה זאת החברה תתמוטט או לחילופין תדרדר.

אחת מן הדרכים המוצלחות בהן היצר הרע מונע מאתנו לעשות הפסקה שתוביל לשינוי ושיפור במצבנו היא **הטרדה בענייני העולם**. הוא מעסיק אותנו מסביב לשעון בכל עניין שאפשר מלבד תיקון הנפש. כך אנחנו מוצאים את עצמנו הולכים לקניות, רואים עוד תכנית, גולשים לעוד אתר ובינתיים - היצר יושב לו מבסוט ומסתכל איך אנחנו לא מתפנים לדברים החשובים באמת. **התרופה למצב החולני הזה היא לעצור**. להקדיש לכך זמן. זמן איכות בו נלמד תורה ונתבונן קצת על מצבנו. משהו טוב שיגרום לנו לחשוב איך להתקדם קדימה, איך לקדם את החברה שעליה אנחנו אחראים. זאת התרופה האמיתית וכל השאר לא באמת יעזור. ה' העניק לנו את התורה כי הוא ידע עם מי יש לנו עסק, הוא ברא את היצר ומכיר היטב את תחבולותיו. **לימוד התורה מחזיר לנו את הכיוון הנכון לחיים** ומעורר אותנו לחשוב על הדרך בה אנו צועדים.

לקבוע זמן ביום. חמש דקות לפחות, ללימוד ולהתבוננות, לראות איך לשפר את מצבנו. בלי זה אי אפשר בכלל להתחיל לדבר על שינוי. כמו בנהיגה - כדי לנהוג בערנות צריך לעצור להתרענות.

החוספות בתפילה בעשרת ימי תשובה | הלכות

סדרן של התפילות בעשרת ימי תשובה הוא כמו בכל השנה, אלא שבתפילת שמונה-עשרה מוסיפים "זכרנו לחיים" ו"מי כמוך" בשתי הברכות הראשונות, ו"וכתוב לחיים טובים" ו"בספר חיים" בשתי ברכות אחרונות. ואם שכח להוסיף אחת מהחוספות אלו וכבר הזכיר שם ה' בסיום הברכה - אינו חוזר. כמו כן אומרים **"המלך הקדוש"** בברכת "אתה קדוש". **ואם שכח ולא אמר - חוזר לראש התפילה**. בברכת "השיבה שופטינו" מסיים **"המלך המשפט"** במקום "מלך אוהב צדקה ומשפט". שכח וסיים "מלך אוהב" וכו' - אינו חוזר, כיוון שהזכיר מלכות בברכה. ויש נוהגים לחזור אף בזה. בשחרית ובמנחה אחר חזרת הש"ץ אומרים "אבינו מלכנו" בכל יום, חוץ משבת ומנחה בערב שבת. ויש מן הספרדים שאומרים "אבינו מלכנו" אפילו בשבת. פעמיים בכל יום אומרים את המזמור "לדוד ה' אורי וישעיי" (תהלים כז), בשחרית ובערבית, ויש שאומרים אותו במנחה ולא בערבית. הספרדים נוהגים לומר מזמור זה בשחרית. ממשיכים ואומרים אותו עד שמיני עצרת.

הבושה שמתביישים בפנימיות הלב מפני החטא, אף על פי שהיא דבר שבטבע, מ"מ יש בה קצת כפרה. (אורות התשובה יד, כד)